

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/40/2018
Identifikačné číslo spisu: 5114211636
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5114211636.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JOHNNY SERVIS s.r.o., so sídlom Gajary - Dolečky, P.O.Box 3, 900 61 Gajary, IČO: 36 238 546, zastúpeného JUDr. Annou Kubik, advokátkou so sídlom Grösslingova 51, Bratislava, proti žalovanému: BCI, a.s., so sídlom Mydlárska 8718/7A, 010 01 Žilina, IČO: 31 617 794, zastúpenému Karkó s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, Žilina, IČO: 50 158 121, o určenie popretých pohľadávok, v konaní o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. februára 2018, č. k. 13CoKR/4/2018-245 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 28. februára 2018, č. k. 13CoKR/3/2018-239, takto

rozhodol:

I. Dovolania žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 12.04.2016, č. k. 26Cbi/17/2014-122, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok za podané odvolanie v sume 12.935,- Eur do troch dní po právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia 130 pohľadávok v celkovej výške 37.340,87 Eur titulom neuhradených faktúr za dodané služby, ktoré boli súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok prihlásené do reštrukturalizácie žalovaného, povolenej uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 19.12.2013, sp. zn. 3R/4/2013. Tieto pohľadávky boli popreté správcou JUDr. Marínou Gallovou. Okresný súd Žilina žalobe v celom rozsahu vyhovel a rozsudkom zo dňa 04.08.2015, č. k. 26Cbi/17/2014-57 určil, že prihlásené pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi BCI, a.s., IČO: 31 617 794, so sídlom M. R. Štefánika 32, 012 39 Žilina, reg. v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina, vložka číslo 237/L, Oddiel Sa, v reštrukturalizačnom konaní zapísané v zozname pohľadávok v celkovej výške 37.340,87 Eur, sú v celom rozsahu zistené, čo do právneho dôvodu, poradia, vymáhateľnosti, aj výšky. Zároveň zaviazal

žalovaného ako neúspešného účastníka v konaní na zaplatenie náhrady trov konania žalobcu.

2. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 28.02.2018, č. k. 13CoKR/3/2018-239, uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 12.4.2016, č. k. 26Cbi/17/2014-122, potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v zmysle § 387 ods. 1, 2 C. s. p., sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

3. Odvolací súd v prvom rade uviedol, že aj keď odvolacie konanie začalo podaním odvolania zo dňa 25.04.2016 (č. l. 136 - 138 spisu), súd bol v odvolacom konaní povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“). Na zdôraznenie správnosti uznesenia okresného súdu, krajský súd dodal, že uznesenie okresného súdu (č. l. 122 spisu), bolo vydané v zmysle poplatkového zákona, a to zákona č. 71/1992 Zb. Pre vznik poplatkovej povinnosti žalovaného na základe tohto zákona bolo podstatné posúdenie, či žalovaný uskutočnil úkon, s ktorým zákon č. 71/1992 Zb. spája poplatkovú povinnosť. Bolo nepochybné, že žalovaný v podaní zo dňa 16.09.2016 (č. l. 73 - 74 spisu) uskutočnil procesný úkon podania odvolania proti rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 04.08.2015, č. k. 26Cbi/17/2014-57, s ktorým podaným odvolaním zákon č. 71/1992 Zb. spolu s prílohou k zákonu - Sadzobníka súdnych poplatkov, spája vznik poplatkovej povinnosti. Ak súd prvej inštancie z dôvodu podaného odvolania žalovaným rozhodol uznesením o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, tak jeho postup bol podľa odvolacieho súdu vecne správny.

4. Krajský súd uzavrel, že pokiaľ žalovaný podaným odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, teda 130 samostatných pohľadávok, potom pre účely vyrubenia súdneho poplatku z odvolania každý z týchto nárokov je samostatným predmetom konania, z ktorého súd vymeriava súdny poplatok podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov. Odvolací súd dodal, že priamo z poznámky č. 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov vyplýva, že ak je predmetom konania viac nárokov, každý nárok sa spoplatňuje samostatne. V súlade s poznámkou č. 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov je teda žalovaný povinný zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo vzťahu ku každému odvolaním napadnutému samostatnému nároku, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu, t. j. súdny poplatok vo výške zodpovedajúcej násobku počtu pohľadávok, ktorých určenie bolo predmetom konania, a sumy 99,50 Eur ako sadzby určenej podľa citovanej položky č. 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov.

5. Okresný súd Žilina, ako súd prvej inštancie, uznesením zo dňa 17.06.2016, č. k. 26Cbi/17/2014-165, uložil žalovanému BCI, a.s., so sídlom M.R. Štefánika 32, 012 39 Žilina (čase rozhodovania krajského súdu zmena sídla), IČO: 31 617 794, povinnosť zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok za žalobu podanú žalobcom na súde dňa 01.04.2014, v sume 12.935,- Eur, do troch dní po právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia 130 pohľadávok v celkovej výške 37.340,87 Eur titulom neuhradených faktúr za dodané služby, ktoré boli súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok prihlásené do reštrukturalizácie žalovaného, povolenej uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 19.12.2013, sp. zn. 3R/4/2013. Tieto pohľadávky boli popreté správcom JUDr. Marínou Gallovou. Okresný súd Žilina žalobe v celom rozsahu vyhovel a rozsudkom zo dňa 04.08.2015, č. k. 26Cbi/17/2014-57 určil, že prihlásené pohľadávky žalobcu voči dlžníkovi BCI, a.s., IČO: 31 617 794, so sídlom M. R. Štefánika 32, 012 39 Žilina, reg. v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina, vložka číslo 237/L, Oddiel Sa, v reštrukturalizačnom konaní zapísané v zozname pohľadávok v celkovej výške 37.340,87 Eur, sú v celom rozsahu zistené, čo do právneho dôvodu, poradia, vymáhateľnosti, aj výšky. Zároveň zaviazal žalovaného ako neúspešného účastníka v konaní na zaplatenie náhrady trov konania žalobcu.

6. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 28.02.2018, č. k. 13CoKR/4/2018-245, uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 17.06.2016, č. k. 26Cbi/17/2014-165, potvrdil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v zmysle § 387 ods. 1, 2 C. s. p., sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7. Krajský súd v Žiline zdôraznil, že v prejednávacom prípade bolo predmetom konania určenie právneho dôvodu a výšky viacerých samostatných pohľadávok žalobcu voči žalovanému. Nejedná sa pritom o súdne konanie, ktoré by bolo oslobodené od platenia poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. a ani žalovaný nie je osobne oslobodený od platenia súdnych poplatkov podľa ust. § 4 ods. 2 tohto zákona. V zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. r) tohto zákona je však od poplatku oslobodený žalobca, nakoľko sa jedná o konanie o určenie popretej pohľadávky podľa osobitného predpisu. Keďže žalobca ako poplatník bol od platenia poplatku z podaného návrhu na začatie konania oslobodený, pričom vyššie uvedeným právoplatným rozsudkom okresný súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, je s prihliadnutím na tento výsledok konania povinný zaplatiť súdny poplatok zo žaloby žalovaný, ktorý od poplatku osobne oslobodený nie je. O poplatkovej povinnosti žalovaného rozhodol okresný súd uznesením.

8. Odvolací súd k námietke žalovaného, že vo veci ide len o jednu žalobu uviedol, že predmetom konania bolo určenie právneho dôvodu a výšky viacerých samostatných pohľadávok žalobcu voči žalovanému. Podľa obsahu vyššie uvedenej súhrnnej prihlášky sa jedná o samostatné pohľadávky žalobcu voči žalovanému, ktoré vznikli titulom uzavretých zmlúv a boli žalobcom voči žalovanému uplatnené vystavením samostatných faktúr. O tom, že sa jedná o samostatné pohľadávky žalobcu voči žalovanému, svedčí aj postup správkyne, ktorá každú z prihlásených pohľadávok zahrnula do zoznamu prihlášok pod samostatným číslom a každú z týchto pohľadávok samostatne poprela (pripojený spis sp. zn. 3R/4/2013). Každá uplatnená pohľadávka tak má samostatný právny základ a výšku, a preto nemohlo obstať tvrdenie, že sa jedná len o jeden nárok žalobcu. Krajský súd bol tak názoru, že v prejednávacom prípade žalobca uplatnil viac samostatných nárokov, každý z týchto nárokov uplatnených v žalobe predstavuje samostatný návrh na začatie konania, ktorého predmetom je určenie pravosti prihlásenej pohľadávky a ktorý tak pre účely vyrubenia súdneho poplatku je samostatným predmetom konania, z ktorého súd vymeriava súdny poplatok podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov. Priamo z citovanej poznámky č. 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov vyplýva, že ak je predmetom konania viac nárokov, každý nárok sa spoplatňuje samostatne. V súlade s poznámkou č. 6 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov je žalovaný povinný zaplatiť súdny poplatok vo vzťahu ku každému zo žalobcom samostatne uplatnených nárokov, o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom okresného súdu, teda súdny poplatok vo výške zodpovedajúcej násobku počtu pohľadávok, ktorých určenie je predmetom konania, a sumy 99,50 Eur ako sadzby určenej podľa citovanej položky č. 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalovanému podľa citovaného ust. § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., preto podľa odvolacieho súdu vznikla povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanú žalobu, keďže žalovaný od poplatku oslobodený nie je.

9. Proti napadnutým uzneseniam odvolacieho súdu podal včas dovolania žalovaný odôvodnené podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keďže podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutia odvolacieho súdu záviseli od vyriešenia právnych otázok, ktoré ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené.

10. Podľa dovolateľa v danom spore záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu od vyriešenia otázky, či je žalovaný v incidenčnom konaní, v ktorom bol žalobca úspešný, povinný zaplatiť v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. súdny poplatok vo výške predstavujúcej násobok počtu pohľadávok, ktorých určenie bolo predmetom konania, a sumy 99,50 Eur v zmysle Položky č. 1 písm. b) a jej poznámky č. 6 zákona č. 71/1992 Zb. Ďalej v danej veci záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu od vyriešenia otázky, či je v incidenčnom konaní žalovaný povinný zaplatiť za odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, súdny poplatok vo výške predstavujúcej násobok počtu pohľadávok.

11. Dovolateľ poukázal na to, že žalobca sa v incidenčnom konaní domáhal určenia viacerých popretých pohľadávok, avšak sa ich určenia domáhal v jednom konaní, na základe jednej žaloby a tieto pohľadávky mu v zmysle reštrukturalizačného plánu žalovaného zakladajú len jeden nárok na plnenie. Jednalo sa teda o určovacie konanie podľa § 137 písm. c) C. s. p.

12. V danom prípade bol žalovanému vyrubený súdny poplatok tak, ako keby sa žalobca domáhal určenia svojich pohľadávok v 130tich samostatných incidenčných konaniach, resp. podal odvolanie voči rozsudkom vydaným v 130tich samostatných incidenčných konaniach, ktoré začali na základe 130tich samostatných žalôb. Jedná sa pritom o osobitný typ konania, ktorého predmetom bol len jeden nárok, a to nárok na určenie popretých pohľadávok, ktoré boli prihlásené jednou súhrnnou prihláškou. Dovolateľ má za to, že aj štátu vznikli reálne náklady len na jedno súdne konanie a jedného zákonného sudcu. Preto podľa názoru žalovaného mal súd prvej inštancie a rovnako aj odvolací súd pri rozhodovaní o výške súdneho poplatku za konanie, ako aj za podané odvolanie postupovať v súlade s Položkou č. 1 písm. b) v spojení s jej poznámkou č. 1 zákona č. 71/1992 Zb. a súdny poplatok mal predstavovať sumu vo výške 99,50 Eur, ako za jedno určovacie konanie, resp. odvolanie podané voči jednému rozsudku v jednom určovacom konaní.

13. Názor odvolacieho súdu, že v incidenčných konaniach, predmetom ktorých je určenie viacerých popretých pohľadávok, má byť žalovanému vyrubený súdny poplatok za každú jednu pohľadávku samostatne, je podľa názoru dovolateľa neudržateľný aj preto, že výška súdneho poplatku by bola v takomto type konania bez akéhokoľvek ohraničenia. Ad absurdum by to znamenalo, že ak by sa žalobca - veriteľ domáhal v incidenčnom konaní určenia pohľadávok vyplývajúcich z 1.000,-, či dokonca 10.000,- faktúr a bol by na súde prvej inštancie úspešný, žalovaný - subjekt, ktorý sa v reštrukturalizácii snažil o ozdravenie, by musel za podanie odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie zaplatiť súdny poplatok vo výške 99.500,- Eur, resp. 995.000,- Eur. Výška súdneho poplatku za podané konanie a odvolanie by tak mohla viesť k faktickej likvidácii subjektu, ktorý bol v reštrukturalizácii. Toto by malo v konečnom dôsledku negatívny dopad aj na jeho veriteľov, ktorí mali byť v rámci reštrukturalizácie pomerne uspokojení.

14. Dovolateľ poukázal na to, že pokiaľ nie je pre určenie výšky súdneho poplatku v incidenčných konaniach podstatná výška pohľadávky, nemôže byť podstatný ani počet pohľadávok, ktorých určenie je predmetom jedného súdneho konania. Rovnako poukázal aj na právny názor vyslovený Ústavným súdom SR v uznesení zo dňa 13.12.2011, č. k. III. ÚS 534/2011-8, v ktorom súd konštatoval, že jednotnosť rozhodovacej praxe sa musí prejavovať aj v jednote kritérií pre výšku súdneho poplatku vyrubovaného za návrh a pre určovanie výšky odmeny advokáta za vykonanie jedného úkonu právnej služby. Práve z tohto dôvodu bolo podľa dovolateľa judikované, že základ pre výpočet trov právneho zastúpenia sa určuje na základe rovnakých kritérií ako základ pre výpočet súdneho poplatku vyrubovaného vo veci. Napokon dovolateľ dodal, že Okresný súd Žilina, ako aj Krajský súd v Žiline rozhodujú o výške súdneho poplatku a výške trov právneho zastúpenia v incidenčných konaniach rozdielne.

15. Dovolateľ ďalej zdôraznil, že zákon č. 71/1992 Zb. sa vo vzťahu k vyrubovaniu súdneho poplatku v incidenčných konaniach žiadnym spôsobom nezmenil, zmenila sa len rozhodovacia prax Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline, podľa ktorých má byť súdny poplatok vyrubovaný vo výške 99,50 Eur za každú jednu pohľadávku. Rovnaký názor, ako prezentuje žalovaný v podanom dovolaní, pritom podľa dovolateľa vyplýva aj z rozhodovacej praxe iných konkurzných súdov, v zmysle ktorej súdy postupovali pri vyrubovaní súdneho poplatku podľa Položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov a pri určovaní výšky trov právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. bez ohľadu na výšku pohľadávky a celkom logicky aj počet pohľadávok.

16. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolania žalovaného je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

19. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

20. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

21. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá ešte rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená.

22. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

23. Vzhľadom na obsah dovolania, sa dovolací súd zameril na dovolací dôvod vyvedený z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., kedy je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 08.06.2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017).

24. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnou otázkou dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnou otázkou nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právnou otázkou, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

25. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný v podaných dovolaniach, dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., vymedzil tou skutočnosťou, že nesprávne právne posúdenie spočíva v rozhodnutiach krajského súdu pri konštatovaní, že v incidenčných konaniach, predmetom ktorých je určenie viacerých popretých pohľadávok, má byť žalovanému vyrubený súdny poplatok za konanie a odvolanie, za každú jednu pohľadávku samostatne.

26. Pri skúmaní hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolací súd zdôrazňuje, že nová právna úprava nerozlišuje rozhodnutia z hľadiska ich formy, ale vychádzajúc z obsahového hľadiska rozhodnutí odvolacieho súdu, vymedzuje neprípustnosť uplatnenia dovolania proti uzneseniam (všeobecne potvrdzujúcim i zmeňujúcim) uvedeným v § 357 písm. a/ - n/ C. s. p. V tomto prípade ide o

procesné rozhodnutia odvolacieho súdu, teda také, ktoré súd vydá bez toho, aby vec prejednal do jej merita, a preto ich prieskum dovolacím súdom z hľadiska (ne)správneho právneho posúdenia je logicky vylúčený (viď Števcík M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1384).

27. Prípustnosť dovolania pri zásadnom právnom význame (§ 421 C. s. p.) je v zmysle vyššie uvedeného koncipovaná aj negatívne. Podľa § 421 ods. 2 C. s. p. nie je dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C. s. p. Zároveň nie je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 C. s. p. ani v prípadoch obsiahnutých v ustanovení § 422 ods. 1 C. s. p. Rozhodnutie o vyrubení súdneho poplatku za podanú žalobu, resp. o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie nie je uvedené v predmetnom ustanovení § 357 písm. a/ až n/ C. s. p. a zároveň sa naň nevzťahuje ani ustanovenie § 422 ods. 1 C. s. p.

28. Dovolateľ svoje dovolanie koncipoval podľa § 421 ods. 1 C. s. p., teda odôvodniť ho mohol len nesprávnym právnym posúdením veci (§ 432 C. s. p.). V zmysle právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutých rozhodnutí (12.04.2016 a 17.06.2016), t. j. úpravy Občianskeho súdneho poriadku, by nebolo dovolanie prípustné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. bola prípustnosť dovolania vylúčená proti uzneseniam odvolacieho súdu týkajúcich sa súdnych poplatkov (okrem prípadov uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p.) Ustálená judikatúra zároveň zastávala názor, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je relevantným dovolacím dôvodom, avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. Právne posúdenie veci je totiž realizáciou vlastnej rozhodovacej činnosti súdu, ktorou sa strane sporu neodnímajú žiadne procesné práva, ktoré jej Občiansky súdny poriadok dáva. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012).

29. Dovolací súd sa ďalej stotožňuje so stanoviskom č. 81 publikovaným v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR za rok 2018, v ktorom najvyšší súd uzavrel, že proti rozhodnutiu o súdnom poplatku vydanom súdom prvej inštancie v čase účinnosti právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku umožňujúcej podanie odvolania, pričom podľa § 357 C. s. p. ale odvolanie proti tomuto rozhodnutiu už nie je prípustné, nebude prípustné ani dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 C. s. p. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. júla 2017, sp. zn. 4Obdo/18/2017). S odkazom na čl. 4 ods. 2 C. s. p. a využitím jednotlivých interpretačných metód (či všeobecných myšlienkových úsudkov) s poukazom na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok, akcentujúc výsledok súdom podaného výkladu, ktorým má byť prioritne spravodlivé usporiadanie procesných vzťahov, dovolací súd v dotknutom konaní uzavrel, že dovolanie podané proti napadnutému rozhodnutiu o súdnom poplatku (a jemu typovo a druhovo podobným rozhodnutiam) je neprípustné. Rozhodnutie o súdnom poplatku totiž nespĺňa kritérium zásadnej právnej významnosti takéhoto rozhodnutia, čo zvyraňuje i skutočnosť, že proti rozhodnutiu o návrhu na vrátenie súdneho poplatku za podanú žalobu právna úprava Civilného sporového poriadku nepripúšťa už ani odvolanie. Neexistencia všeobecného záujmu na rozhodovaní odvolacieho súdu o právnych otázkach vyvstávajúcich z procesných rozhodnutí bez presahu do merita veci, ktorá je zrejماً ako z predchádzajúcej právnej úpravy, tak i právnej úpravy tej súčasnej, neumožnila dovolaciemu súdu realizovať dovolací prieskum.

30. V zmysle vyššie uvedeného, dovolací súd preto konštatuje, že dovolania žalovaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nie sú procesne prípustné, z ktorého dôvodu jeho dovolania proti napadnutým uzneseniam odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolaní.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p.

32. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.